



## Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22  
1060 København K  
Telefon 72 28 24 00

**Sagsnr.**  
2019 - 9054

**Doknr.**  
174296

**Dato**  
18-02-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 29. november 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 8 (L 68) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

### **Spørgsmål nr. 8:**

”Anerkender ministeren, at der er fejl i rigtig mange anbringelsessager, og at forslaget om, at en kommunen kan afvise at behandle forældres anmodning om hjemgivelse af deres barn, set i lyset af de mange fejl indebærer en alvorlig svækkelse af forældrenes retssikkerhed, som i værste fald kan betyde, at et barn forbliver anbragt, selvom det skulle være hjemgivet?”

### **Svar:**

I satspuljeaftalen fra sidste år var der i aftalekredsen, som også omfattede Dansk Folkeparti, enighed om at give kommunerne adgang til at afvise at behandle anmodninger fra forældremyndighedsindehaveren om hjemgivelse af et barn eller en ung, som er anbragt uden for hjemmet uden samtykke inden for den fastsatte genbehandlingsfrist, når der ikke er sket væsentlige ændringer af forholdene. Lovforslaget er en udmøntning heraf.

Er der sket væsentlige ændringer af forholdene hos forældremyndighedsindehaveren, barnet eller den unge, vil anmodningen fra forældremyndighedsindehaveren om hjemgivelse skulle realitetsbehandles. Det er i lovforslagets bemærkninger beskrevet, hvad der forstås ved væsentlige ændringer, og der er oplyst en række eksempler.

Forslaget skal sikre større ro omkring barnets eller den unges situation og i højere grad skåne børnene eller de unge mod grundløse og opslidende genbehandlinger af anbringelsessager. For det kan være en stor og unødigt belastning af barnet eller den unge. Det skal ses i lyset af, at der typisk vil være tale om meget udsatte børn og unge, som ofte har oplevet stor omskiftelighed, ustabile eller brudte relationer m.v., og som kan have særligt behov for stabilitet, tryghed og kontinuitet.

Retssikkerheden for forældremyndighedsindehaveren skal selvfølgelig også sikres, og derfor lægges der i lovforslaget op til, at forældremyndighedsindehaveren vil kunne indbringe kommunens afvisning af at behandle sagen for Ankestyrelsen efter reglerne i servicelovens § 166, stk. 1.

Det er samtidig meget vigtigt at understrege, at de sager, der vil være tale om, er anbringelsessager, som allerede har været behandlet i børn og unge-udvalget og ofte også i Ankestyrelsen og ved retten – i nogen tilfælde flere gange.

I sager om anbringelse uden samtykke, jf. servicelovens § 58, er der en række skærpede indholdsmæssige og processuelle krav, der bl.a. skal sikre, at sagerne er tilstrække-



ligt oplyst og at de skærpede krav til grundlaget for sådanne anbringelser er opfyldt af hensyn til barnets eller den unges bedste og barnets eller den unges og forældremyndighedsindehaverens retssikkerhed.

Det omfatter bl.a. krav til, hvad kommunalbestyrelsens indstilling til børn og unge-udvalget skal indeholde, ret til gratis advokatbistand under sagens behandling og til at udtale sig over for børn og unge-udvalget. Børn og unge-udvalgets afgørelse efter servicelovens § 58 kan indbringes for Ankestyrelsen af forældremyndighedsindehaveren og af unge, der er fyldt 12 år, og Ankestyrelsens afgørelse i klagesagen kan kræves forelagt for retten, jf. servicelovens §§ 168 og 169.

Det er også vigtigt at understrege, at anbringelsessagen fortsat vil skulle genbehandles løbende efter servicelovens frister. Dvs. som udgangspunkt efter et år fra endelig afgørelse eller dom og derefter hvert andet år. Dvs. at sagen skal genbehandles efter disse frister i børn og unge-udvalget, som skal tage stilling til, om der fortsat er grundlag for anbringelse uden samtykke. Her gælder de samme skærpede krav og retssikkerhedsmæssige garantier, og der er samme adgang til at indbringe sagen for Ankestyrelsen og retten.

Derudover vil kommunen med en sådan ordning fortsat løbende skulle følge op på, om der sker væsentlige ændringer i barnets eller den unges forhold, som kan betyde, at anbringelsessagen skal tages op, før fristen for genbehandling efter servicelovens § 62 udløber. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis forældrene har gennemført misbrugsbehandling, eller den unge er kommet ud af kriminalitet og er begyndt på en ungdomsuddannelse.

Både forældrene og barnet eller den unge vil med sådan ordning fortsat ligesom i dag kunne rette henvendelse til Ankestyrelsen, hvis de oplever, at en kommune ikke træffer de fornødne afgørelser i en sag på børneområdet. Det samme vil f.eks. en plejefamilie, bedsteforældre eller andre personer i barnets eller den unges netværk fortsat kunne gøre. Ankestyrelsen kan tage sager op af egen drift efter servicelovens § 65, og kan f.eks. pålægge kommunen at foretage de fornødne sagsbehandlingsskridt eller træffe de fornødne afgørelser i overensstemmelse med barnets eller den unges bedste. Det gælder også i forhold til f.eks. spørgsmål om hjemgivelse.

Så i lyset heraf mener jeg, at vi samlet har fundet god og balanceret løsning, der understøtter ro, tryghed og stabilitet for barnet eller den unge af hensyn til barnets eller den unges bedste, men samtidig tager højde for retssikkerheden for forældrene. Og jeg er betrygget i, at vi også med ordningen sikrer, at en anbringelse uden for hjemmet ikke opretholdes unødigt.

Med venlig hilsen  
**Astrid Krag**